

1 KIRÁLYOK 5-8.

Az ötödik fejezet 15.-ik versétől:

Hírám, Tírusz királya elküldte szolgálait Salamonhoz, amikor meghallotta, hogy őt kenték fel királlyá apja után, mert Hírám mindig szerette Dávidot.

Salamon pedig ezt üzenté Hírámnak:

Te tudod, hogy apám, Dávid nem építhetett házat Istene, az ÚR nevének, mert háborúskodnia kellett mindenfelé, míg az ÚR lábai alá nem vetette ellenségeit.

De most az én Istenem, az ÚR nyugalmat adott nekem mindenfelől, sem ellenség, sem veszedelem nem fenyeget.

Én tehát azt gondoltam, hogy házat építek Istenem, az ÚR nevének, ahogyan az ÚR apámnak, Dávidnak megmondta: A te fiad, akit utánad helyezek a trónra, az épít majd nevemnek házat.

Most azért parancsolt meg, hogy vágjanak ki cédrusfákat a Libánonon. Az én szolgálaim együtt lesznek a te szolgáliddal, és annyi bért adok szolgálidnak, amennyit csak kívánsz. Jól tudod, hogy miköztiünk senki sem ért úgy a favágáshoz, mint a szidóniak.

Amikor Hírám meghallotta Salamon üzenetét, nagyon megörült, és ezt mondta: Áldott legyen ma az ÚR, mert bölcs fiat adott Dávidnak, e nagy nép élére!

És Hírám ezt az üzenetet küldte Salamonnak: Meghallgattam, amit üzentél nekem. Teljesítem minden kívánságodat mind a cédrusfákra, mind a ciprusfákra nézve.

Szolgálaim leszállítják a Libánonról a tengerre, én pedig tutajokká kapcsolatom össze azokat, és levitetem a tengeren arra a helyre, amelyet megüzensz nekem. Ott szétszedetem azokat, te pedig vitesd el. Te viszont teljesítsd az én kívánságomat, és adj ételmet házam népének!

Abban az időben Libanon teljes területét cédrusfák borították. Ezeknek többségét a török uralom alatt pusztították ki, mára már nagyon kevés cédruserdő maradt meg Libanonban.

Hírám emberei kivágták a cédrusfákat, tutajokat készítettek belőlük, és leúsztatták a Földközi-tengeren egészen Joppé kikötőjéig, amely kb. 80 km-re volt Tírusztól. Joppétól aztán szárazföldön szállították Jeruzsálemig, ami kb. még 40 km-es távolság volt.

Adott azért Hírám Salamonnak cédrusfákat és ciprusfákat, amennyit csak kívánt.

Salamon viszont adott Hírámnak, háza népe ellátására húszezer kór búzát és húszezer kór sajtolt olajat. Ezt adta Salamon Hírámnak évről évre.

Az ÚR tehát bölcsességet adott Salamonnak, ahogyan megígérte neki. Békességben élt Hírám Salomonnal, és szövetséget kötöttek egymással.

Salamon király kényszermunkásokat küldött föl egész Izráelből: harmincezer ember lett kényszermunkás.

Ezeket felváltva küldte a Libánonra, havonként tíz-tízezer embert. Egy hónapig a Libánonon voltak, két hónapig pedig otthon. A kényszermunkások felügyelője Adónirám volt.

Salamonnak volt hetvenezer teherhordója és nyolcvanezer kőfejtője is a hegységben.

Salamon munkavezetőin kívül, akik a munkát irányították, háromezer-háromszáz felügyelője is volt, akik a munkát végeztették a néppel.

A király parancsára nagy és értékes köveket fejtettek, mert faragott kövekből akarták lerakni a templom alapját.

Ezeket Salamon építőmunkásai és Hírám építőmunkásai, meg a gebáliak faragták ki, és elkészítették a gerendákat meg a köveket a templom építéséhez.

A mai Jeruzsálemben Heródes kapuja alatt egy barlang található, amely a város alatt húzódik, és ezen a barlangon keresztül le lehet ereszkedni Salamon kőfejtőjébe, és meg lehet nézni, hogy honnan fejtették a

kövek nagy részét a falak, a templom és Salamon palotájának építéséhez. A kőfejtőben még a vésőnyomokat is látni lehet a mai napig is. Itt mészkövet bányásztak, amely rétegekben helyezkedett el, és emiatt könnyű volt fejteni, ugyanakkor kitűnő volt az építésre.

A bányában lyukakat vájtak a falakba, amelyekbe faágakat dugtak be, majd vizet öntöttek az ágakra, amelyek így megszívták magukat vízzel és növekedésük következtében kirepesztették a kődarabokat, majd ezeket kifaragták.

A mai Jeruzsálemben rendeletet hoztak arra, hogy a város minden új építkezése Jeruzsálem-kőből, azaz mészkőből kell készüljön. Ha tehát betonépületet húznak fel, akkor is rá kell húzzanak egy külső réteget Jeruzsálem-kőből.

Ez a Jeruzsálem-kő nagyon szép, mert a felkelő nap sugarait aranyos árnyalatban veri vissza, és ezért nevezik Jeruzsálemet az aranyozott városnak. Ez egy elbűvölő látvány.

Amikor a köveket kifaragták, akkor olyan pontosan simították le őket, hogy nem kellett maltet használni az összeillesztéshez, mert egyik kőtömb tökéletesen illeszkedett a másikhoz. Láttam a Templom-hegy egyik részén néhány kőtömböt, amelyet Heródes idejében faragtak. Hatalmas kövek ezek! Azt mondják, hogy Salamon idejében is nagy darab kőtömböket használtak, 5-8 könyök nagyságúakat, azaz kb 3-4 méter hosszúságúakat. Heródes idejében viszont voltak 11 méter hosszú, 1,5 méter magas és 2,5 méter széles építőkövek. Ezek súlyát kb. 80-100 tonnára becsülték, és olyan tökéletesen illesztették egymáshoz őket, hogy egy zsebés pengéjét sem lehet közéjük beékelni. Vajon meddig tarthatott egy ilyen kőnek a lecsiszolása? Tegyük hozzá, hogy mindezt csak és kizárólag kéziszerszámokkal végezték el. Ma is dolgoznak olyan öregek Jeruzsálemben, akik kéziszerszámokkal simítják, faragják a köveket.

Négyszáznyolcvan évvel azután, hogy Izráel fiai kijöttek Egyiptomból, amikor Salamon már negyedik éve uralkodott Izráelben, a Ziv hónapban, azaz a második hónapban kezdték el építeni az ÚR templomát. Az a templom, amelyet Salamon király épített az ÚRnak, hatvan könyök hosszú, húsz könyök széles és harminc könyök magas volt.

Azaz 27 méter hosszú, 9 méter széles és 13,5 méter magas. Itt a hatodik fejezetben olvashatjuk a templom részletes leírását. A 7.-ik versben:

Minthogy a templom építésekor már készen kifaragott kövekből építettek, sem kalapácsnak, sem vésőnek, sem egyéb vasszerszámnak a zaja nem hallatszott a templom építésekor.

Minden vágás, faragás a kőbányában történt, a város alatt. Ott tökéletesen kifaragták, és a helyszínrre szállítás után a helyére tették, anélkül, hogy bármiféle zajt csaptak volna ott.

Egy érdekes történetet mondanak a templom építésével kapcsolatban: A köveket elég nagy távolságra fejtették az építkezés helyétől, és utána megjelölték őket a tervrajznak megfelelően. Ugyanezt a tervrajzot nézték az építkezésen is, és a jelölésekkel megérkező köveket a helyükre illesztették. Egyszer érkezett a bányából egy olyan kő, amely látszólag nem talált sehová, ezért az építők félredobták azt.

Az építkezés 7 éven át tartott, és a bokrok benőtték a félredobott követ. Amikor az építkezés már majdnem befejeződött, akkor az építkezés vezetője üzenetet küldött a bányába, hogy készen állnak az alapkő letételre. Hol van? A bányából visszajött az üzenet, hogy azt a követ már régen elküldték. De nincs itt – mondták az építők. De elküldtük – jött a válasz ismét. - Keressétek meg. Valakinek aztán eszébe jutott, hogy volt egy kő, amit félredobtak a bokrok közé, és ott meg is találták azt a követ, amelyet az építők elutasítottak. Ez volt az alapkő.

Péter ennek alapján szól a Szanhedrin előtt, amikor a béna meggyógyítása miatt kérdőre vonják a templomban. Azt mondja nekik, hogy ha le akarják tartóztatni a mai jótette miatt, az az ő bajuk lesz, mert Jézus

a hitetleneknek pedig az a kő, amelyet megvetettek az építők, sarokkővé lett, megütközés kövévé és botránkozás sziklájává; azok beleütköznek, mert nem engedelmeskednek az igének.
Az építkezés adta Péternek a lehetőséget erre a párhuzam állításra.

Így szólt az ÚR igéje Salamonhoz:

Ezt mondom a templomról, amelyet most építesz: Ha az én rendelkezéseim szerint élsz, törvényeimet teljesíted, ha megtartod minden parancsolatomat, és azok szerint élsz, akkor én is megtartom ígéretemet, amelyet apádnak, Dávidnak tettem:

Izráel fiai közt lakom, és nem hagyom el népemet, Izráelt.

Ez egy feltételes ígéret volt Isten részéről. Ők nem azért építették a templomot, hogy abban összegyűlve imádják az Urat, hanem az alapgondolat az volt, hogy azért építik azt, hogy az Úr lakjon benne. Dávid azt mondta, hogy nem helyes, hogy ő maga egy szép házban lakik, de az Úr még mindig egy sátorban lakik. „Házat fogok építeni Istennek.”

Amikor ma templomokat építünk, akkor mi az emberekre gondolunk, mert nekik építjük az épületet, hogy együtt összegyűlve a templomban imádhassuk Istent, és tanulmányozhassuk az Ő Igéjét. Abban az időben ez nem így volt. Ezt Isten házának építették, és a közönséges halandót nem engedték be oda. Csak a papok mehettek be a templomba, hogy meglátogassák Istent.

Amikor Salamon befejezte a templom építését, akkor rájött, hogy milyen ostobaság ez a gondolat, és azt mondta, hogy „Istenem, felnézek az égre, és látom, hogy a mennyek nem elég nagyok ahhoz, hogy befogadjanak téged, mennyivel inkább igaz ez a mi kis templomunkra.” Tudjuk, hogy Isten nem az emberi kéz által épített házakban lakik, hanem a mi szívünkben és életünkben. Ő, aki betölti a világmindenséget, a szívemet is be tudja tölteni, és a testem lett a Szentlélek temploma, Isten Lelkének a háza.

A szentek szentjét a templomban legbelül készítette, hogy ott helyezze el az ÚR szövetségládáját.

A szentek szentje elöl húsz könyök hosszú volt, húsz könyök széles és húsz könyök magas volt; színarannyal vonatta be azt. Az oltárt pedig cédrusfával borította be.

A templom belsejét is színarannyal vonatta be Salamon, és aranyláncokat húzatott ki a szentek szentje elé, amelyet arannyal vonatott be.

Így az egész templomot arannyal vonatta be, végig az egész templomot. A szentek szentjénél levő oltárt is egészen bevonatta arannyal.

Készítetett a szentek szentjébe két kerúbot, tíz könyök magasságúakat, olajfából.

Az egyik kerúb szárnya is öt könyök, meg a másik kerúb szárnya is öt könyök volt, úgyhogy az egyik szárny vége a másik szárny végétől tíz könyöknyire volt.

A másik kerúb is tíz könyöknyi volt; mindkét kerúbnak ugyanaz volt a mérete és az alakja.

Az egyik kerúb magassága tíz könyök volt, és ugyanannyi volt a másik kerúbé.

A kerúbot a templom legbelső részébe helyezték. A kiterjesztett szárnyú kerúbok közül az egyiknek a szárnya az egyik falig, a másik kerúb szárnya pedig a másik falig ért, és szárnyuk a templom közepén egymáshoz ért.

A kerúbot is bevonták arannyal.

Akárcsak a Szent Sátor, a Templom is a mennyország modellje lett, nagyon hasonló volt mindkettő elrendezése.

A Szövetség ládája akkor veszett el, amikor Nebukadneccar megtámadta Jeruzsálemet. Egyesek szerint Jeremiás elrejtette azt, de az bizonyos, hogy ez már nem került a Heródes által épített templomba. Lehet, hogy ma is valahol a föld gyomrában rejtőzködik, és hatalmas archeológiai lelet volna, ha valaki azt megtalálná!

A ládában még mindig ott lehet az a két kőtábla, amelyre Isten felírta a Tízparancsolatot.

A 7.-ik fejezetben:

A maga palotáját tizenhárom évig építette Salamon. Akkor lett kész egészen a palota.

A méretek és a részletek a fejezet további részében találhatóak.

Formált két rézoszlopot, az egyik oszlop magassága tizennyolc könyök volt, és tizenkét könyök hosszú zsinór érte körül. Ugyanígy a másik oszlopot is.

Majd két oszlopfőt készített, rézből öntve, és az oszlopok tetejére helyezte azokat. Öt könyök magas volt az egyik oszlopfő, és öt könyök magas volt a másik oszlopfő is.

Az oszlopok tetején levő oszlopfőknek hálószerű recézete volt lánc formájú zsinórokkal. Hét volt az egyik oszlopfőn, és hét volt a másik oszlopfőn is.

Azután gránátalmákat készített; két sor volt belőlük mindegyik háló körül, hogy befödje az oszlopfőket, amelyek az oszlopok tetején voltak. Ugyanígy csinált a másik oszlopfőnél is.

A csarnoknál álló oszlopok tetején az oszlopfők lilium alakúak voltak, négy könyök magasságúak.

Oszlopfők voltak tehát a két oszlop tetején; és a kidomborodásuk mentén, a háló fölött kétszáz gránátalma volt több sorban körös-körül, ugyanígy a másik oszlopfőn is.

Azután felállította az oszlopokat a templom csarnoka elé. Felállította a jobb oldali oszlopot, és elnevezte Jákinnak, azután felállította a bal oldali oszlopot, és elnevezte Bóaznak.

Az oszlopok teteje lilium alakú volt. Így fejeződött be az oszlopok elkészítése.

Azután készített egy öntött tengert

Ez egy nagy medence volt, amelyben a papok kellett megfürödjének.

Az oltár külső részét és tartozékait rézből készítették el. A réz mindig az ítélet szimbóluma, a rézmedence is a megtisztulás szükségességét szimbolizálta. Az oltár rézzel bevonva szintén az ítéletet jelképezi.

Azok a dolgok viszont, amelyek az Istennel való közösséget segítették elő aranyból készültek, amely a mennyei dolgok szimbóluma.

A 8.-ik fejezetben:

Akkor összegyűjtötte Salamon Izráel véneit és minden törzsfőjét, Izráel fiainak családfőit Salamon királyhoz Jeruzsálembe, hogy elvigyék az ÚR szövetségládját Dávid városából, azaz Sionból.

Összegyűlekeztek tehát Salamon királyhoz mindezek az izráeli férfiak Étánim havában, azaz a hetedik hónapban, az ünnepen.

Amikor Izráel vénei mind megérkeztek, a papok fölemelték a ládát,

és fölvitték az ÚR ládját meg a kijelentés sátrát és a szentély egész fölszerelését, amely a sátorban volt. A papok és a lévíták vitték azokat.

Salamon király és Izráel egész közössége, amely megjelent nála, ott volt vele együtt a láda előtt. Olyan sok juhok és marhát áldoztak, hogy sem számbavenni, sem megszámlálni nem lehetett.

Azután bevitték a papok az ÚR szövetségládját a helyére, a templom legbelső részébe, a szentek szentjébe, a kerúbok szárnyai alá.

A kerúbok ugyanis kiterjesztették szárnyaikat a láda helye fölé, és betakarták a kerúbok fölülről a ládát és annak rúdjaikat.

A rudak olyan hosszúak voltak, hogy a rudak végei láthatók voltak a szentek szentje előtt levő szentélyből, de kívülről nem voltak láthatók. Ott vannak még ma is.

Nem volt a ládában más, csak a két kötőlap, amelyeket Mózes helyezett bele a Hórebbe, amikor az ÚR szövetséget kötött Izráel fiaival, miután kivonult Egyiptom földjéről.

Amikor a papok kijöttek a szentélyből, felhő töltötte be az ÚR házát, úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az ÚR dicsősége betöltötte az ÚR házát.

Salamon templomszentelési imája következik, amely egy klasszikus ima:

De amikor apám, Dávid házat akart építeni Izráel Istene, az ÚR nevének tiszteletére, akkor ezt mondta apámnak, Dávidnak az ÚR: Azzal, hogy házat akartál építeni az én nevem tiszteletére, jót akartál.

Isten úgy tekintette, hogy Dávid meg is építette neki a templomot, mert látta, hogy Dávid a szívében ezt meg akarja cselekedni, annak ellenére, hogy Isten nem engedte meg, hogy gyakorlatilag megépítse azt.

Isten a szándékainkat vizsgálja, gyakran még tetteinknél is fontosabban. Az is lehet, hogy megfelelő tetteket hajtunk végre, de rossz a szándékunk, és ezt Isten nem fogadja el. Az is lehet, hogy jók a szándékaink, de ezek nem végződnek cselekedettel, viszont a szándékot Isten elfogadja. Az ember a külsőt vizsgálja, Isten a szíveket.

Lehet, hogy valaki nagyon adakozó lélek, de nincs mit adjon. Isten látja a szíve szándékát, és többre értékeli azt, mint egy gazdag ember tettét, aki a vagyonának egy részét oda is adja Istennek. Jézus is azt mondta a két krajcárt odaadó asszonyról, hogy ő többet adott a többiekénél, mert a sajátjából adott, míg a többiek csak a fölöslegüket tették a perselybe.

De te nem építheted föl azt a házat, hanem a fiad, aki a te véredből származik, ő építi majd föl azt a házat nevem tiszteletére.

Az ÚR beteljesítette ígéretét, amit tett, mert amikor én apámnak, Dávidnak a helyére léptem, és Izráel trónjára ültem, ahogyan megígérte az ÚR, fölépítettem ezt a házat, Izráel Istene, az ÚR nevének tiszteletére.

Biztosak lehetünk abban, hogy ez Úr betartja az ígéretét, és ezt igazolja itt Salamon is.

És helyet készítettem ott a ládának, abban van az ÚR szövetsége, amelyet őseinkkel kötött, amikor kihozta őket Egyiptom földjéről.

Azután odaállt Salamon az ÚR oltára elé, Izráel egész gyülekezetével szemben, kiterjesztette kezét az ég felé,

és ezt mondta: URam, Izráel Istene! Nincs hozzád hasonló Isten sem fent az égben, sem lent a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szívűkkel előtted járnak.

Megtartottad, amit ígértél szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon.

Most azért, URam, Izráel Istene, tartsd meg, amit szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki színiem elől utódaid, aki Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és előttem járnak, ahogyan előttem jártál te is.

Most azért Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amit szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak tettél!

De vajon lakhatik-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem!

Mégis tekints szolgálád imádságára és könyörgésére, URam, Istenem, és hallgasd meg a kiáltást és az imádságot, amikor ma szolgálád imádkozik színed előtt.

Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről ezt mondtad: Ott lesz az én nevem! Hallgasd meg az imádságot, amikor szolgálád ezen a helyen imádkozik!

Hallgasd meg szolgáládnak és népednek, Izráelnek a könyörgését, amikor ezen a helyen imádkoznak. Hallgasd meg lakóhelyeden, a mennyben, hallgasd meg, és bocsáss meg nekik!

Ha majd valaki vétkezik felebarátja ellen, és arra kényszerítik, hogy esküt tegyen, ő pedig idejön, és esküt tesz oltárod előtt ebben a házban,

te halld meg a mennyből, és tégy igazságot szolgálád ügyében: bizonyítsd rá a bűnökre bűnösségét, és olvasd fejére a tettét; az igaznak pedig bizonyítsd be igazságát, és bánj vele igazsága szerint!

Ha majd néped, Izráel vereséget szenved ellenségétől, mert vétkezik ellened, de azután hozzád tér, vallást tesz nevedről, hozzád imádkozik, és könyörög ebben a házban,

te hallgasd meg a mennyből, bocsásd meg népednek, Izráelnek a vétkét, és hozd vissza arra a földre, amelyet őseinek adtál!

Ha majd bezárul az ég, és nem lesz eső, mert vétkeznek ellened, de azután imádkoznak ezen a helyen, vallást tesznek nevedről, és megtérnek vétkükből, mert megaláztad őket,

Vegyük észre, hogy a nemzet megpróbáltatásait az emberek bűneivel hozza összefüggésbe. Vajon ez mivé teheti az Egyesült Államokat? Tudjuk mindnyájan.

te hallgasd meg őket a mennyből, és bocsásd meg szolgáláidnak és népednek, Izráelnek a vétkét, sőt tanítsd őket a jó útra, amelyen járniuk kell, és adj esőt földedre, amelyet népednek adtál örökségül!

Ha majd éhínség lesz az országban, ha dögvész, aszály, rozsdá, sáska vagy cserebogár lesz, vagy ha ellenség ostromolja az ország városait, vagy bármilyen csapás és betegség lesz,

akkor minden imádságot és könyörgést, amelyet akár egy ember, akár egész néped, Izráel mond el, és ha valaki elismeri, hogy miatta van a csapás és kiterjeszti a kezét e ház felé,

te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, bocsáss meg, cselekedj és bánj mindenkivel tettei szerint, ahogyan megismerted a szívét, hiszen egyedül te ismered minden embernek a szívét,

hogy féljenek téged egész életükben, amíg csak azon a földön élnek, amelyet őseinknek adtál.

Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nevedért,

mert hallani fognak nagy nevedről, erős kezedről és kinyújtott karodról, ha eljön és imádkozik ebben a házban,

te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, és tedd meg mindazt, amit az idegen kér tőled, hogy a föld minden népe megismerje nevedet, és úgy féljenek téged, ahogyan néped, Izráel, és tudják meg, hogy a te nevedről nevezték el ezt a házat, amelyet építettem.

Ha majd néped hadba vonul ellensége ellen, olyan úton, amelyen te küldöd, és imádkozik az ÚRhoz, e város felé fordulva, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem,

te hallgasd meg a mennyből imádságukat és könyörgésüket, és pártold ügyüket!

Ha majd vétkeznek ellened, mert nincs ember, aki ne vétkeznék, és megharagszol rájuk, kiszolgáltatód őket ellenségeiknek, és azok fogságba hurcolják őket az ellenség földjére, messzire vagy közelre,

de aztán szívből megtérnek azon a földön, ahova fogságba vitték őket, ha megtérnek és így könyörögnek hozzád azoknak a földjén, akik fogságba vitték őket: Vétkeztünk, bűnt követtünk el, gonoszul cselekedtünk!

ha tehát teljes szívükből és teljes lelkiükből megtérnek hozzád ellenségeik földjén, akik fogságba vitték őket, és imádkoznak hozzád országuk felé fordulva, amelyet őseiknek adtál, a város felé, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem,

te hallgasd meg imádságukat és könyörgésüket lakóhelyedről, a mennyből és pártold ügyüket!

Dániel fogságban volt Babilónban, és a méd-perzsa csapatok legyőzték a babilóniakat. Dáriusz aláírta azt a rendeletet, hogy ha valaki nem Dáriusz szobrához imádkozik a következő 30 napban, akkor azt az embert oroszlánok vermébe kell dobni. Dániel hazament, és szokásához híven kinyitotta az ablakot, és Jeruzsálem felé fordulva az Úrhoz imádkozott. Emlékezett Salamon ezen imádságára, hogy ha fogságban vannak, és erre fordulva imádkoznak Istenhez, akkor meghallgatja őket.

Dániel 9.-ik fejezetében egy gyönyörű imádságot olvashatunk, mert Dániel ismét erre ezekre a versekre alapozva vallotta be bűneiket. Dániel a Salamon által felállított mintát használta: Jeruzsálem felé fordult, beismerte bűneiket és Isten megbocsájtását kérte.

Isten megválaszolta Salamon ezen imádságát, és gyakran ezt a választ önmagában idézik, nem a szöveggkörnyezetével együtt. A 2Kronikák 7:14-ben:

de megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat.

Amikor Salamon befejezte ezt az egész imádságot és könyörgést, amellyel imádkozott az Úrhoz, fölkel az ÚR oltára elől, ahol térdelt, és kezét az ég felé terjesztette.

Fölkelt tehát, és fennhangon így áldotta meg Izráel egész gyülekezetét:

Áldott az ÚR, aki nyugalmat adott népének, Izráelnek egészen úgy, ahogyan megígérte. Egyetlen szó sem veszett el mindabból a jó ígéretből, amit megígért szolgája, Mózes által.

Milyen hatalmas bizonyágtétel ez Isten hűségéről: egyetlen szó sem veszett el ígéreteiből.

Legyen velünk Istenünk, az ÚR, ahogyan őseinkkel volt. Ne hagyjon el bennünket, és ne vessen el magától!

Hajlítsa magához szívünket, hogy mindig az ő útjain járjunk, és megtartsuk parancsolatait, rendelkezéseit és végzéseit, amelyeket őseinknek parancsolt.

Ezek a szavak pedig, amelyekkel könyörögtem az ÚR színe előtt, legyenek éjjel-nappal Istenünk, az ÚR előtt, hogy pártolja szolgája ügyét és népének, Izráelnek az ügyét szüntelen.

Hadd tudja meg a föld minden népe, hogy az ÚR az Isten, nincs más.

Legyen a szívetek teljesen Istenünké, az ÚRé, járjatok rendelkezései szerint, és tartsátok meg parancsolatait, úgy mint ma!

Azután a király és vele együtt az egész Izráel áldozatot mutatott be az ÚRnak.

Salamon békeáldozatot mutatott be: huszonkétezer marhát és százhúszezer juhott áldozott fel az ÚRnak. Így avatta fel az ÚR házát a király Izráel fiaival együtt.

Ugyanazon a napon szentelte fel a király az udvar középső részét, az ÚR háza előtt, mert ott készítette el az égőáldozatot, az ételáldozatot és a békeáldozat kövérjét. Az ÚR színe előtt álló rézoltár ugyanis kicsi volt ahhoz, hogy ráférjen az égőáldozat, az ételáldozat és a békeáldozat kövérje.

Így ünnepelt akkor Salamon egész Izráellel együtt. Sokan gyűltek össze a hamáti úttól fogva Egyiptom patakjáig Istenünknek, az ÚRnak a színe elé hét napra meg hét napra, azaz tizennégy napra.

A nyolcadik napon elbocsátotta a népet. Azok áldották a királyt, és hazamentek örvendezve és vidám szívvel azért, mert sok jót tett az ÚR szolgájával, Dáviddal és népével, Izráellel.

Az emberek mindig örömteli szívvel kellene távozzanak Isten házából.

45 perc

